

Arrest

nr. 142 754 van 3 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde bij uw ouders in het dorp Nuradilovo in Dagestan. U studeerde voor arts aan de Staatsuniversiteit van Grozny in Tsjetsjenië.

In de nacht van 24 op 25 augustus 2014 kreeg u bezoek van zeven onbekende mannen. Eén van hen had een schotwonde. U verzorgde hem, waarna de mannen opnieuw vertrokken. In de vroege ochtend van 25 augustus 2014 vielen gemaskerde militairen uw huis binnen. U werd gearresteerd en meegenomen naar een onbekende plaats. Daar werd u gefolterd en ondervraagd. U werd gedwongen om bepaalde documenten te ondertekenen. Op 28 augustus 2014 werd u geblinddoekt en meegenomen naar een plaats in Khasavyurt, waar u werd vrijgelaten. U werd opgewacht door uw moeder. U vernam dat uw moeder u had vrijgekocht. Uw moeder bracht u naar kennissen in het dorp Solnechnoye om

onder te duiken. Enkele dagen later vernam u van uw moeder dat er nog gewapende mannen naar u waren komen zoeken.

Op 6 september 2014 vertrok u uit Dagestan. Uw moeder bracht u naar de stad Makhachkala, waar u een bus richting Moskou nam. In Moskou stapte u over op een andere bus met bestemming België. U kwam aan in België op 11 september 2014 en vroeg dezelfde dag asiel.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie zult worden geïnterviewd door de autoriteiten omdat u medische hulp zou hebben geboden aan rebellen.

Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielaanspraak.

Ten eerste moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in de nacht van 24 op 25 augustus 2014, toen er een groep van zeven rebellen in uw huis zou zijn binnengedrongen om één van hen te laten verzorgen en toen er enkele uren later een inval zou zijn gebeurd door gemaskerde en gewapende militairen, bijzonder weinig overtuigend overkomen. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over de groep rebellen die bij u op bezoek zou zijn gekomen. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd om toch enige informatie te verschaffen over deze mannen, bijvoorbeeld hoe ze er uit zagen, wie van hen het woord voerde, hoe zij bij u terecht waren gekomen, etc., bleef u erg vaag en herhaalde u dat u eigenlijk niets over hen kon vertellen (CGVS, p. 10-13). Dit is niet geloofwaardig. Indien deze gebeurtenissen echt zouden zijn voorgevallen, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u toch enige beschrijving zou kunnen geven van deze mannen. Verder legde u al even vage en weinig doorleefde verklaringen af over de inval van de ordediensten die enkele uren later zou hebben plaatsgevonden. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd naar hoe u dit moment, waarbij u plotsklaps zou zijn wakker gemaakt door gewapende en gemaskerde militairen die uw huis waren binnengedrongen, had beleefd, beperkte u zich telkens tot korte en vage antwoorden (CGVS, p. 13-15). Het Commissariaat-generaal meent dat uw verklaringen op dit punt totaal niet getuigen van een spontane herinnering aan een werkelijk beleefde ervaring. Indien u werkelijk zo'n ingrijpende gebeurtenis zou hebben meegemaakt, mag worden verwacht dat u hier met enige inleving, emotie en detail over zou kunnen vertellen. Daarenboven bleek u onredelijk weinig te weten over hoe uw ouders of grootouders, die in hetzelfde huis woonden, deze inval hadden beleefd. U wist niet of uw ouders of grootouders eventueel ondervraagd werden tijdens een huiszoeking door militairen, u wist niet of er al dan niet geweld tegen hen was gebruikt en u wist zelfs niet of zij überhaupt getuige waren geweest van het feit dat u werd gearresteerd door de militairen (CGVS, p. 15). Dit is niet geloofwaardig. Gezien u na uw beweerde detentie en vrijlating nog contact zou hebben gehad met uw moeder, is het niet geloofwaardig dat u helemaal niets zou weten over hoe uw familieleden de inval in jullie woning zouden hebben beleefd. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Ten tweede meent het Commissariaat-generaal dat ook uw verklaringen over de drie dagen die u in gevangenschap zou hebben doorgebracht niet geloofwaardig zijn. Zo beweerde u dat u op geen enkel moment ondervraagd zou zijn geweest door de personen door wie u werd vastgehouden. U zou geen vragen hebben gekregen over wie de rebellen waren, van waar ze kwamen, waarom ze bij u waren gekomen, hoe ze waren vertrokken of naar waar ze waren vertrokken. U zei dat de militairen u enkel vasthielden en mishandelden opdat u bepaalde documenten zou ondertekenen. Over de inhoud van deze documenten kon u overigens ook helemaal niets vertellen (CGVS, p. 16). Indien u werkelijk hulp zou hebben geboden aan een groep van zeven rebellen, lijkt het echter niet geloofwaardig dat de ordediensten u geen enkele vraag over deze personen zouden stellen. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk dat u zelfs niet kon vertellen of de ordediensten op de hoogte waren van het feit dat u hulp zou hebben geboden aan deze rebellen. Het lijkt weinig geloofwaardig dat het feit dat u een gewonde rebel zou hebben verzorgd geen enkele keer ter sprake zou zijn gekomen tijdens de drie dagen dat u gevangen zou hebben gezeten. Wat betreft deze periode van gevangenschap bleken uw verklaringen opnieuw een erg weinig doorleefd karakter te hebben (CGVS, p. 16-17). Zelf na herhaaldelijk aandringen om toch iets te vertellen hoe over hoe u deze periode had beleefd, kwam u niet verder dan het plegen van korte en stereotype antwoorden over hoe u slecht was mishandeld, over hoe u water en brood kreeg en hoe het een 'nachtmerrie' voor u was. Uw verklaring, dat u het niet 'fijn' vindt om hierover te praten, is geen verschuiving voor uw vage en weinig doorleefde verklaringen op dit punt. Van een asielaanspraak die bepaalde feiten heeft meegemaakt, kan worden verwacht dat hij op een relatief spontane manier en met voldoende detail en emotie de meegemaakte feiten kan beschrijven. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Ten derde zijn ook uw verklaringen over uw vrijlating op 28 augustus 2014 en de daaropvolgende periode, toen u ondergedoken zou hebben geleefd, niet geloofwaardig te noemen. Wat betreft het concrete moment van uw vrijlating, bleek u erg onwetend. U zei dat u terug bij bewustzijn kwam naast uw moeder, op de achterbank van een taxi. Hoe u in deze taxi was terechtgekomen, kon u niet zeggen. U wist niet of u in persoon door uw ontvoerders aan uw moeder was overhandigd of dat uw moeder u ergens alleen had aangetroffen. U bleek ook nauwelijks iets te weten over hoe uw vrijlating precies was

geregeld. U kon helemaal niets vertellen over hoe uw moeder u had vrijgekocht. U wist niet hoe uw moeder contact had gelegd met uw ontvoerders, bijvoorbeeld of zij hen had gecontacteerd of omgekeerd. U wist niet of uw ouders of grootouders überhaupt stappen hadden ondernomen om u te zoeken nadat u was gearresteerd of dat zij gewoon thuis hadden afgewacht tot er nieuws over u kwam. U wist niet hoeveel geld uw moeder had betaald voor uw vrijlating, zelfs niet bij benadering in welke grootteorde dit bedrag lag (bv. 1000, 5000 of 10.000 dollar). U wist niet of uw moeder dit geld bij de hand had of dat zij eerst nog bij bepaalde mensen fondsen had moeten verzamelen. U vermoedde enkel dat ze misschien geld had verzameld en u speculeerde dat ze misschien bepaalde percelen had verkocht (CGVS, p. 19-20). U bleek evenmin veel te kunnen vertellen over waar u precies ondergedoken zou hebben geleefd. U zei dat uw moeder u na uw vrijlating op 28 augustus 2014 naar kennissen bracht in het dorp Solnechnoye, waar u vervolgens enige tijd zou hebben verbleven tot aan uw vertrek uit Dagestan op 6 september 2014. U kon echter niets vertellen over de personen waarbij u ondergedoken zou hebben geleefd. Zo bleek u hun namen niet te kunnen geven. U kon enkel zeggen dat het 'mensen op leeftijd' waren. Toen u werd gevraagd of u nog iets anders kon vertellen over de personen waarbij u meer dan een week ondergedoken zou hebben geleefd, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 5-6). Het spreekt voor zich dat dit weinig geloofwaardig is.

Ten vierde blijkt ook uw relaas over uw reisroute van Dagestan naar België niet geloofwaardig. U zei dat u helemaal geen idee had door welke landen u met de bus reisde tussen Moskou en België, gezien 'het gordijntje' voor het raam van de bus de hele tijd dicht bleef. U zei dat u nooit een reispaspoort zou hebben gehad. U had geen idee of de smokkelaar eventueel reisdocumenten voor u had geregeld. U zei dat u tijdens de hele rit helemaal niets hebt gemerkt van eventuele grenscontroles onderweg (CGVS, p. 7-9). Dit is absoluut niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat het personenverkeer aan de buitengrenzen van de Schengenzone streng wordt gecontroleerd. Gezien u met een bus de Schengenzone zou zijn binnen gereisd, is het niet geloofwaardig dat u niets gemerkt zou hebben van dergelijke grenscontroles, dat u niet zou weten langs welk land u de Schengenzone binnenkwam of welke reisdocumenten hiervoor zouden zijn gebruikt. Het Commissariaat-generaal meent dat uw ongeloofwaardige verklaringen over uw reisroute een verder bevestiging vormen van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie

van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs en uw studentenkaart attesteren uw identiteit en het feit dat u een opleiding tot arts volgde, maar bevatten geen informatie die bovenstaande appreciatie kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij oppert in haar verzoekschrift dat door verwerende partij geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij handelt uit angst omwille van de ingrijpende gebeurtenis die zij heeft ondergaan en die voor haar zeer traumatisch was. Verzoekende partij meent dat de gebeurtenissen zoals ze zich hebben voorgedaan wel degelijk overtuigend overkomen en dat het een zeer persoonlijke interpretatie betreft van verwerende partij om te stellen dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat enige beschrijving kan gegeven worden van de mannen die bij haar binnenvielen. Verzoekende partij benadrukt dat het niet gaat om spontane herinneringen, doch om traumatische herinneringen. Tevens heeft verzoekende partij zelf aangegeven dat zij bijstand nodig heeft van een psycholoog. Ook wat betreft haar gevangenschap, haar vrijlating en de periode nadien stelt verzoekende partij geen herinneringen te hebben van deze traumatische ervaringen en wijst zij erop dat dit door een medische deskundige kan worden vastgesteld. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog te vrezen voor haar leven daar zij tot op heden een grote kans loopt om bij terugkeer gedood te worden.

2.2.2.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de inval door de rebellen bij haar thuis, haar drie dagen durende gevangenschap, haar vrijlating en de daaropvolgende periode toen zij ondergedoken zou hebben geleefd – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. De uitermate vage verklaringen van verzoekende partij aangaande deze kernelementen van het door haar voorgehouden asielrelaas, tasten derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan aan. De

uitleg van verzoekende partij dat zij zich deze gebeurtenissen niet of nauwelijks herinnert omdat ze traumatisch waren, kan geenszins overtuigen. Waar verzoekende partij desbetreffend stelt dat haar geheugenproblemen kunnen worden vastgesteld door een medische deskundige, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Door verzoekende partij werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding gemaakt van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Waar verzoekende partij opmerkt dat zij heeft aangegeven dat zij bijstand nodig heeft van een psycholoog, stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter op het einde van haar gehoor gevraagd heeft of zij een psycholoog kan krijgen in het opvangcentrum waar zij verblijft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 03/10/2014, p. 20). Evenmin legde verzoekende partij gedurende de hele procedure enig medisch attest neer waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zou hebben en dat haar cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat is de door haar beweerde beleefde gebeurtenissen correct weer te geven. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar psychologische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, waardoor de vastgestelde onwetendheden en vaagheden onverkort overeind blijven.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, wijst verzoekende partij op de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan en stelt zij dat Tsjetsjenen die gelieerd worden met de rebellenbeweging het risico lopen op problemen met de autoriteiten. Verzoekende partij meent dat er derhalve zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat uit de in het administratief dossier aanwezige informatie (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) blijkt dat het loutere feit te behoren tot de Tsjetsjeense etnie niet volstaat om de status van vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, gezien eenieder die gelieerd wordt aan de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten en niet enkel personen van Tsjetsjeense origine worden geviséerd, doch ook personen die tot een andere etnie behoren. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat alle Tsjetsjenen louter omwille van hun Tsjetsjeense origine worden vervolgd waardoor enkel het gegeven te behoren tot deze etnie zou volstaan tot het bekomen van één van voormelde statussen.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat er gerichte acties worden gevoerd en dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan, zeker dat van jonge studenten, actueel ernstig bedreigd wordt door het gewapend conflict, niet aantoonde dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de "COI Focus" betreffende "Dagestan – Veiligheidssituatie" van 7 april 2014 (administratief dossier, stuk 16, deel 1) erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat,

wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in de laatste jaren beperkt blijft en dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – en haar bemerking dat er gerichte acties worden gevoerd, totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

2.2.6. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT